

Arrest

nr. 121 606 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 116 905 van 15 januari 2015 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 mei 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verzocht op 14 juni 2013, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening), de Poolse autoriteiten om de overname van verzoekster.

1.3. De Poolse autoriteiten willigden op 20 juni 2013 het overnameverzoek in.

1.4. Verzoekster diende op 28 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 1 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 22 augustus 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster werd hiervan op 27 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde A.(...) Z.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 23.05.2013 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in “(…)” op (...).

Uit het Eurodacverslag van 26.03.2013 blijkt dat betrokkene drie keer asiel heeft aangevraagd in Polen en één keer in Tsjechië.. De Poolse overheid heeft op datum van 20.06.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar zes minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.06.2013 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder meerdere keren asiel aanvraag in Polen en één keer in Tsjechië. Betrokkene verklaarde verder dat ze in september 2004 per trein vanuit Tsjetsjenië via Brest (Wit-Rusland) naar Polen reisde waar ze een eerste keer asiel aanvraag. Vanuit Polen zou betrokkene vervolgens twee weken later naar Tsjechië gereisd zijn waar ze eveneens asiel aanvraag samen met haar man. Betrokkene stelt dat ze in Tsjechië in een gesloten centrum verbleef en vervolgens door de Tsjechische autoriteiten eind november 2004 gerepatriëerd werd naar Polen. Betrokkene verklaarde dat ze gedurende een achttal maanden in Polen in Dembak verbleven alvorens hun asielaanvraag stop te zetten en terug te keren naar Tsjetsjenië in omstreeks mei 2005. Van mei 2005 tot oktober 2007 zou betrokkene in Tsjetsjenië verbleven hebben alvorens Tsjetsjenië opnieuw te verlaten richting Polen waar ze een tweede keer asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat ze naar aanleiding van deze asielaanvraag in het bezit gesteld werd van een "Pobyt" en dat ze eerst één jaar in Dembak verbleef en vervolgens twee jaar in een huurappartement in Pruszkow. Betrokkene stelde verder gevraagd naar haar "Pobyt" dat ze deze "Pobyt" niet is gaan afhalen en dat ze haar asielprocedure in Polen stopzette en terugkeerde naar Tsjetsjenië nadat ze er achter kwam dat haar man een relatie had met een vrouw van Oekraïne en dat deze reeds vijf maanden zwanger was en ze vervolgens besloot haar asielprocedure te stoppen en terug te keren naar Tsjetsjenië. Betrokkene verklaarde verder dat haar man niet alleen in Polen wilde achterblijven en haar achterna reisde. Van in september 2010 tot 17.05.2013 zou betrokkene in Tsjetsjenië verbleven hebben alvorens per trein via Oekraïne en Brest opnieuw naar Polen te reizen waar ze asiel aanvraag met haar zes kinderen. Na één dag zou betrokkene Polen reeds verlaten hebben per minibus en via Duitsland naar België gereisd zijn waar ze op 23.05.2013 zou zijn aangekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben sinds haar asielaanvraag in Polen in 2013.

Op basis van het Eurodacverslag van 26.03.2013 waaruit blijkt dat betrokkene eerder asiel aanvraag in Polen en Tsjechië en de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel aanvraag en sinds haar laatste asielaanvraag in Polen in 2013 het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten heeft, werd voor betrokkene en haar zes minderjarige kinderen, Z.(...) Z.(...) (...), Z.(...) A.(...) (...), A.(...) Z.(...) (...), Z.(...) R.(...) (...), Z.(...) T.(...) (...) en Z.(...) S.(...) (...) op 14.06.2013 een terugnameverzoek op basis

van art. 16.1 .c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 20.06.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1 .c van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene en haar zes minderjarige kinderen Z.(...) Z.(...) (...), Z.(...) A.(...) (...), A.(...) Z.(...) (...), Z.(...) R.(...) (...), Z.(...) T.(...) (...) en Z.(...) S.(...) (...).

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze haar man verlaten heeft en dat ze bang is dat hij haar in Polen makkelijk zou kunnen vinden en vreest dat ze haar kinderen zal ontvoeren maar dat ze voor het overige geen redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen aangezien die makkelijker zou zijn aangezien ze al Pools begrijpt en er vroeger gewerkt heeft (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten, derhalve zijn ze niet gerechtvaardigd. Indien betrokkene vreest dat haar echtgenoot die ze verlaten heeft haar makkelijk zou vinden in Polen en dat ze vreest dat hij haar kinderen zal ontvoeren, dan dient betrokkene zich met deze vrees te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of zouden hebben kunnen helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar kinderen zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene ze geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 en 37). Met betrekking tot haar zes minderjarige

kinderen Z.(...) Z.(...) (...), Z.(...) A.(...) (...), A.(...) Z.(...) (...), Z.(...) R.(...) (...), Z.(...) T.(...) (...) en Z.(...) S.(...) (...), die samen met betrokkene in België zijn, dient te worden opgemerkt dat er zowel voor betrokkene als voor haar zes minderjarige kinderen een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1 .c van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de aangehaalde redenen om specifiek in België asiel aan te vragen met name dat er in Oostenrijk, Duitsland en Nederland neven van haar man zijn en er in België geen familie van haar man woont (DVZ, vraag 38), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil aanvragen omdat er in Oostenrijk, Duitsland en Nederland neven van haar man wonen en niet in België, dient te worden opgemerkt dat dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.06.2013 dat ze spijsverteringsproblemen en aambeien heeft en dat ze ook geheugenproblemen en hartproblemen heeft. Gevraagd of ze daarvoor behandeld werd, stelde betrokkene dat ze hiervoor recent behandeld werd in Tsjetsjenië en dat ze ook hier in België behandeld wordt (DVZ, vraag 39). Tijdens de registratie van haar asielaanvraag stelde betrokkene eveneens dat ze een maagzweer heeft en een vergrote milt. Op 28.06.2013 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 voor zichzelf en haar zes minderjarige kinderen Z.(...) Z.(...) (...), Z.(...) A.(...) (...), A.(...) Z.(...) (...), Z.(...) R.(...) (...), Z.(...) T.(...) (...) en Z.(...) S.(...) (...). De bevoegde Dienst binnen de DVZ stelt aangaande deze aanvraag tot machtiging tot verblijf dat deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) onontvankelijk is. Deze beslissing stelt dat overeenkomstig artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De beslissing stelt verder dat Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 1 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk). Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar zes minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten in Polen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar minderjarige kinderen zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In zijn arrest nr. 116 905 van 15 januari 2014 stelde de Raad vast dat de bestreden beslissing niet langer ten uitvoer kon worden gelegd omdat de termijn uit artikel 20.1, e) van de Dublin II-verordening verstreken was zodat België op grond van artikel 20.2 van deze verordening verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag. Op basis van deze vaststelling rees de vraag naar het actueel belang van de verzoekende partij bij haar vordering, zoals vereist door artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Ter terechtzitting zet de raadvrouw van verzoekster uiteen aan de hand van een "zittingsnota" waarvan zij trouwens een afschrift neerlegt, dat zij nog wel een actueel belang kan doen gelden bij haar beroep. In wezen stelt de raadvrouw dat verzoekster een tweede asielaanvraag zal moeten indienen wanneer onderhavig beroep zou worden verworpen waardoor haar asielaanvraag als een meervoudige asielaanvraag zal worden aanzien met alle nadelige gevolgen van dien.

2.3. De verwerende partij deelt ter terechtzitting mee dat zij kennis heeft van de "zittingsnota" van de raadvrouw van verzoekster. Samen met de vertegenwoordiger van de gemachtigde van de staatssecretaris wijst de Raad erop dat het verstrijken van de termijn uit artikel 20.1, e) van de Dublin II-verordening tot gevolg heeft dat de (eerste) asielaanvraag van verzoekster van 23 mei 2013 (zie punt 1.1) door de Belgische en niet door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld. De beslissing van 22 augustus 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) is achterhaald en kan onmogelijk ten uitvoer worden gelegd. In tegenstelling tot wat de raadvrouw van verzoekster beweert, dient zij hoegenaamd geen tweede asielaanvraag in te dienen en wordt haar initiële asielaanvraag verder behandeld door de bevoegde diensten. De raadsman van de verwerende partij bevestigt uitdrukkelijk dat de asielaanvraag ten gronde zal worden behandeld. Verzoekster kan geen actueel belang meer doen gelden bij haar vordering.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN